

en Retskendelse, der som Regel skal være forudgaaende, men undtagelsesvis kan være efterfølgende. Dette var ogsaa anerkendt i den almindelige Lovgivning baade med Hensyn til Ransagning og Beslaglæggelse af Breve og Telegrammer: »man skal have en forudgaaende Retskendelse, og kun hvis man ikke kan faa den, kan Politiet undtagelsesvis gribe ind, dog saaledes, at man bagefter skal have en Retskendelse«. Naar der nu ingen Lovregler findes — som f. Eks. med Hensyn til Telefonaflytning —, er man ikke friere stillet, men saa er det Grundlovens Bestemmelse om Hjemmets Ukrænkelighed, der staar ved Magt. Ordføreren gennemgik derefter de enkelte Punkter i Cirkulærets Afsnit III. og hævdede, at dette paa alle Punkter gaar ud over de i Lovgivningen fastsatte Grænser for Politiets Efterforskning. Hvad særlig Punkt 3. angaar, krævedes ikke, at der skal foreligge en Forbrydelse, og der stillede hverken Krav om Retskendelse eller Indberetning til Retten. At Cirkulæret ikke var blevet benyttet, var ikke afgørende, thi det kunde benyttes. »Spørgsmaalet er, om Apparatet er i Orden, saa at man, naar vi nærmer os Politistaten, kan benytte det. Det, der for mig staar som det vederstyggeligste i en Politistat, er det, at man kan gribe ind, uden at de Personer, som det angaar, aner noget om, at det sker.« — De af Justitsministeren omtalte tidligere gældende Regler for Telefonaflytning kendte Taleren ikke. Hans Ordre som Justitsminister var den, at skulde der ske Telefonaflytning, skulde det ske med Ministerens Underskrift, »idet jeg var den, som skulde have det moralske, det juridiske og det parlamentariske Ansvar«.

For *C. J. F. Sven* (K. F.) var Cirkulærets Afsnit III., Punkt 3., det afgørende, og han fandt det meget betænkeligt at tillægge Politiets øverste Tjenestemænd en saadan Adgang til Telefonaflytning, en Adgang, der i Virkeligheden vilde kunne benyttes fuldstændig skønsmæssigt. Hvis der skulde gives Regler i den omhandlede Retning, maatte det ske ved Lov, og en »saa vidtgaende Beføjelse, der aabner Mulighed for Indgrib i Borgernes almene Rettigheder«, burde ikke gives i en Instruks. Taleren kunde i øvrigt ikke se, at Straffelovens § 141 fastsætter en Begrænsning. De paagældende Polititjenestemænd »kan aldrig dømmes efter § 141 for at forlange Aflytning i Telefonen, hvor det viser sig, at der ikke har været Grund til det. Nej, de kan straffes, hvis de undlader at kræve Aflytning, hvor der har været Grund til det«.

*Gunmar Fog-Petersen* (R. V.) var principielt enig i, at Politiets Adgang til at aflytte Telefonsamtaler enten bør bunde i en Retskendelse eller følges af en Retskendelse, og selv om Instruksens Regler nu trak snævrere Grænser end den tidligere Aftale, og selv om denne ikke havde haft betæn-